Redacțiunea, Administrațiunea Tipografia:
BRAȘOVŬ, piața mare Nr 22.
Scrisori nefrancate nu se primescu. Manuscripte nu se retrimitu.
Birourile de anunciuri:
Brașovu, piața mare Nr. 22.
Inserate mai primescu în Viena: Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Prețulu insertiunilorŭ: o seria garmondu pe o colonă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicări mai dese după tarifă și învoielă.
Reclame pe pagina III-a o seria 10 cr. v. a. seu 30 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

„Gazeta" iese în fie-care ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria
Pe unu anu 12 fl., pe șése luni 6 fl., pe trei luni 3 fl.
Pentru România și străinătate:
Pe unu anu 40 franci, pe șése luni 20 franci, pe trei luni 10 franci.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru și din afară și la dd. colectori.
Abonamentulŭ pentru Brașovŭ:
la administrațiune, piața mare Nr. 22, etagiulu I.: pe unu anu 10 fl., pe șese luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unu anu 12 fl., pe șese luni 6 fl., pe trei luni 3 fl. Unu esemplaru 5 cr. v. a. séu 15 bani.
Atâtu abonamentele câtu și insertiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 47. Brașovŭ, Mercurĭ, 2 (14) Martie 1888.

Alianțele.

I.

Iulian Klatzko în renumitulŭ sĕu opŭ „*Doi cancelarĭ*" (Gorciakoff și Bismarck) ne arată lămuritŭ, că Francia în anulŭ 1866 a susținutŭ pe Prusia în planurile sale, sĕ atace pe Austria, în speranță că după resultatulŭ rĕsboiului ea va face alianță cu Prusia crescută în vedă și puterĭ, pentru acțiunĭ mai importante, éră Bismarck cu pertractărĭ diplomatice consecutivŭ dă asigurărĭ lui Benedetti (ambasadorulŭ Franciei) că se va învoi ca Francia sĕ cuprindă Belgia (statŭ neutralŭ) ba că-i va permite sĕ pótă cuprinde unele părțĭ din provinciile nemțescĭ Pfalza și Hessen. Cu aceste promisiunĭ Bismarck șĭ-a căștigatŭ pe Francia.

Nefericita revoluțiune a Polonilorŭ din anulŭ 1863 protegiată de Anglia și Francia și urmărită cu simpatii de Austria a pusŭ basa legăturii intime și a apĕrării reciproce între Rusia și Prusia.

Decĭ Prusia înainte de a începe campania în contra Austriei, era deja asigurată de bunele servițiĭ neutrale ale Franciei și Rusiei.

După ce au premersŭ aceste a urmatŭ resbelulŭ pruso-austriacŭ în 1866, care abia a duratŭ 3 sĕptĕmânĭ și s'a finitŭ cu înfrângerea Austriei la Sadova, când „generalulŭ Klapka puse piciorulŭ cu honvedii sĕĭ pe pămentulŭ ungurescŭ.

După acéstă bătălia Napoleon basatŭ pe negociările lui Benedetti cu Bismark, a manifestatŭ urbi et orbi că *o putere iresistibilă înboldesce pe națiunile mari, ca prin contopirea staturilorŭ mici sĕ se prefacă în staturĭ marĭ,* și că acéstă acțiune este inspirată de-o prevedere providențială. — Francia făcea preparativele pentru ocuparea (și anexarea) Belgiei, — éră Bismark totŭ fățărea pe amiculŭ, până la 26 Augustŭ 1866, când fu legată între Rusia și Austria pacea dela Praga, și când deodată staturile germane meridionale au recunoscutŭ federațiunea nordică, respective crescerea și egemonia Prusiei. Bismark atuncĭ simțindu-se destulŭ de tare ca sĕ pótă desconsidera ba chiar provoca pe Francia, deja în 29 Augustŭ a întêmpinatŭ pe Benedetti cu următórele cuvinte: „Ei bine! se póte ca Napoleon sĕ voiescă a se folosi de partractările nóstre pentru ca sĕ înstrăineze pe Anglia de noi (de Prusi)?" Prin aceste cuvinte s'a ruptŭ legătura amicală și Benedetti rĕmase ca trăsnitŭ: éră de aci înainte urmă înstrăinarea potențată până la erumperea resbelului franco-prusŭ din 1870.

Bismark a sciutŭ bine că Rusia ca aliatŭ naturalŭ alŭ Prusiei și în acestŭ resbelŭ va fi amicŭ neutralŭ, éră despre Austria a sciutŭ că inima 'i este secată și din 1859 cu perderea Lombardiei, și din 1866 când a perdutŭ Veneția și a fostŭ scósă din federațiunea germană și că prin urmare cu anevoiă ar pute păși contra Prusiei, decĭ a fostŭ asiguratŭ că Francia va fi singură în acelŭ rĕsboiu; a și pățit'o Francia, căcĭ urmările acelui rĕsboiu și acuma suntŭ usturătóre pentru Francesĭ.

Din acestea este evidentŭ că Bismark pe acela, cu care înainte de 4 anĭ făcea planurĭ secrete pentru nimicirea altora, după 4 anĭ însușĭ l'a umilitŭ, ba chiar l'a nimicitŭ; este evidentŭ ce valóre are amiciția diplomatică și putemŭ conchide *chiar alianțele.*

Der sĕ mai ilustrămŭ cestiunea.

După ce murise Napoleonŭ alŭ III (9 Ianuarie 1873) și după ce Francesii plătiseră ultimulŭ miliard Prusacilorŭ, și aceștia își retraseră armata din Vogesĭ, pămentulŭ Franciei deveni liberŭ, éră Wilhelm (deja împĕratulŭ Germanilorŭ) cu nimbulŭ gloriei pe frunte în primăvéra acelui anŭ merse la Petersburg sĕ-șĭ depună tributulŭ recunoscinței în persónă, pentru neutralitatea amicală ce a păstrat'o Rusia cu ocasiunea ambelorŭ marĭ rĕsbóie din 1866 și 1870—71.

Familia și curtea Țarului erau amețite de mărețele și pompósele sĕrbătorĭ, carĭ durară 14 ḑile consecutivŭ. Numele lui Moltke și Roon fuseseră înscrise cu litere de aurŭ în păreții de marmoră ai Kremlului din Moscova, éră Bismark încântatŭ și pĕtrunsŭ de grandiósa primire a depusŭ publica mărturisire, și *că elŭ nu póte cugeta vr'o eventualitate, ba nici că-i póte trece prin gândŭ vreo-dată ca Prusia cândva sĕ fiă inimică Rusiei".*

Rusia fiindŭ convinsă, că cea mai mare putere militară a Europei, Prusia, deja îi este deobligată, și sciindŭ că Francia e sdrobită, a începutŭ negociările cu Austria pentru campania în contra Turciei. Bismark nĭ-a descoperitŭ, că arangiamentulŭ s'a întêmplatŭ, în puterea căruia Austria era autorisată sĕ cuprindă Bosnia și Erțegovina.

In astfelŭ de situațiune favorabilă, pe Rusia nu o durea capulŭ de celelalte puterĭ europene, și patru anĭ după visita lui Wilhelm, adecă în 1877 și începu acțiunea contra Turciei, adunândŭ marĭ forțe militare în Basarabia.

Tinera Română, abia logodită de 11 anĭ cu principele Carolŭ, încă de mai nainte prevĕḑuse pericululŭ care amenința teritoriulŭ sĕu, séu cu trecerea forțată, séu cu ocupațiunea din partea formidabilei puterĭ a Rusiei, care în îngâmfarea sa nicĭ că avea voiă sĕ negoțieze cu o țerișóră neconsolidată, și care abia era câtŭ a 20 parte din marele sĕu imperiu.

Scimŭ că România a bătutŭ pe la ușile tuturorŭ puterilorŭ marĭ, cerendŭ declararea și recunóscerea neutralității sale, der fațǎ cu Rusia, Prusia și Austria unite cine sĕ fi luatŭ responsabilitatea neutralității, Francia sdrobită, Italia abia închiegată, séu Anglia precupeță? Puterile Europei au rĕspunsŭ micei Românii: *Nu vĕ putemŭ ajuta, faceți cum vĕ va lumina mintea și Dumnedeu!*

Prin urmare ce putea sĕ facă România?

Aceea ce face celŭ slabŭ: s'a aliatŭ cu celŭ tare.

Și pe atuncĭ fariseismulŭ politicei militante, ce rĕsuna prin ḑiarele maghiare, că România care se gerézǎ înaintea lumei ca liberală, constituțională, se aliază cu absolutismulŭ nordului, cu panslavismulŭ etc. ca sĕ sdrobéscă pe bietulŭ Turcŭ, uniculŭ elementŭ în Orientŭ menitŭ a forma putere de statŭ! Și aceste se strigau în lumea mare atuncĭ, când cu monarchia dimpreună și elementulŭ ungurescŭ era deja angajatŭ sĕ rumpă o bună bucată din corpulŭ cumĕtrului sĕu, alŭ Turcului.

Trecuseră 270 de anĭ dela mórtea lui Mihaiu Vitezulŭ, când România a figuratŭ pe scena politică europénă, și lumea mai că uitase valórea ei militară.... de atuncĭ primadată a datŭ semnŭ de viață politică independentă în anulu 1877, când făcu stipulațiunile sale cu colosulŭ rusescŭ, căcĭ suzeranitatea Porții prin acestŭ actŭ deveni nimicită. Rusia puternică nu voia sĕ scie de alianță, de ajutorŭ, ci numai de o zonă teritorială, prin care sĕ aibă oștirile sale trecere liberă. Deița Bellona a surîsŭ însĕ micei Românii, i-a întinsŭ brațulŭ și a ridicat'o la același nivelŭ de acțiune cu Rusia. Cu sângele fiilorŭ sĕi, vĕrsatŭ pe câmpulŭ de rĕsboiu, ea și-a căștigatŭ independența și Regatul.

Epistolă deschisă.

Reverendissimului domnŭ Vasiliu Damianŭ președinte alŭ clubului naționalŭ din cerculŭ electoralŭ alŭ Zarandului.

(Urmare și fine.)

Der astădĭ este timpulŭ supremŭ spre a ne cunósce pe noi înși-ne, a ne cunósce unulŭ pe altulŭ și a ne cunósce grava situațiune și timpulŭ în care trăimŭ, sĕ nu ne prețuimŭ pe noi mai multŭ și sĕ nu desprețuimŭ pe nimenea, sĕ dămŭ uitării trecutulu, sĕ ne iertămŭ unulŭ altuia, și după esemplulŭ străbunilorŭ noștri, sĕ ne unimŭ în sufletŭ și simțirĭ, ca după munca și sudorile dilnice, timpulŭ de pausă, unulŭ cu altulŭ, prin convenirĭ și conversărĭ se ni-lŭ facemŭ mai plăcutŭ, folosindu-lŭ pentru scopurĭ bune și folositóre, sĕ ne consolămŭ și încuragiămŭ unulŭ pe altulŭ, sĕ putemŭ da uitării nĕcazurile dilnice, sĕ ne împrospĕtămŭ puterile pentru continuarea muncei, care singură ne asigură esistența vieții și ne îndreptățesce a fi poporŭ demnŭ de numele ce'lŭ purtămŭ, și decă suntŭ între noi ómenĭ pĕcătoșĭ, nu ne este iertatŭ a-i isola nicĭ a-'i insulta, séu prostitui, ci avemŭ datorința a ne apropia de ei, a-'i convinge despre greșelile lorŭ și adevĕrulŭ causei, a-'i întări în credința adevĕrată, deóre-ce împrejurările cerŭ imperative a ne coaduna tóte puterile și cât mai multe pentru conservarea și prosperarea neamului nostru românescŭ.

Sĕ ne călcămŭ der ambițiunea personală și susceptibilitatea, sĕ privimŭ tóte împrejurările cu sânge rece, așa după cum suntŭ, și de sine va urma stima și iubirea reciprocă, carĭ suntŭ elemente esențialĭ pentru consolidarea unui poporŭ, care ține cont a fi considerat în totalitate ca națiune séu naționalitate pe scena vieții omenescĭ și socialĭ; pentru că cu câtŭ ne vomŭ desbina mai multŭ unulŭ de altulŭ și cu câtŭ vomŭ lăsa a se încuiba între noi neînțelegerile patima și desprețuirea, cu atâtŭ vomŭ rĕmâne mai departe de destinațiunea nóstră națională, căcĭ unŭ poporŭ se póte cualifica după energia, munca și caracterulŭ ce-lŭ póte desvolta în timpurĭ grele și lupta de esistință prin întrunirea tuturorŭ puterilorŭ moralĭ, spiritualĭ și materialĭ în contactŭ cu inspirațiunile socialĭ, produse de însășĭ natura.

Avemŭ noi însĕ și instituțiunile nóstre de credință și cultură: suntŭ biserica și șcóla, carĭ producŭ și ne asigură moravurĭ bune și caractere firme, și sub alŭ cărora scutŭ avemŭ sĕ ne crescemŭ și educămŭ pruncii noștri, generațiunea cea nouă. Istoria neamului nostru ne dovedesce în destulŭ, că în timpurile cele mai grele, când ne era amenințată esistența și limba națională, biserica nĭ-a fostŭ scutulŭ și uniculŭ rademŭ de scăpare. Câte încercărĭ s'au făcutŭ în trecutŭ pentru a ne despoia de credința nóstră sufletéscă și națională și totdeuna biserica a fostŭ, care nĭ-a întinsŭ puterea de a resista, și decă adĭ vorbimŭ și scriemŭ în limba nóstră națională, decă nu de totŭ, der în cea mai mare parte, bisericei nóstre avemŭ a-'i mulțămi. Er prelații noștri erau totdeuna inspiratorii poporului și adevĕratei credințe; din carĭ cause de multe orĭ erau maltratațĭ sub demnitatea de omŭ; der pentru aceea nu încetau a fi totdeuna adevĕrațĭ apostolĭ ai credinței și anteluptătorĭ în lupta pentru esistența națională; căcĭ aveau inspirațiunea dela poporŭ și credincioșĭ, carĭ îi stimau, iubiau și adorau, și decă prelații și sânții noștri părințĭ de adĭ nu stau întru tóte la nivoulŭ antecesorilorŭ lorŭ, este a se atribui de o parte gravei situațiunĭ, er în cea mai mare parte nouĕ înși-ne, și în deosebĭ direcțiunei nóstre celei mai nouĕ, de despițiare, suspițiunare cu fapte neadevĕrate și colpoltare prin tóte moíturile diaristice, atribuindu-le tóte relele fără motivŭ și denegându-le și chiar meritele și faptele prestate pe terenulŭ nostru bisericescŭ și naționalŭ, uitându-ne chiar și de respectulŭ ce-lŭ datorimŭ unui capŭ bisericescŭ. Astfelŭ purcedêndŭ noi, sĕ nu ne mirămŭ, că prelații noștri suntŭ disgustațĭ și retrașĭ.

Sĕ ne cunóscemŭ der pĕcatele, sĕ ne unimŭ puterile sub vechea umbră a sântei nóstre bisericĭ, cu fapte și esemple bune sĕ ne învĕțămŭ și dedămŭ poporulŭ a respecta și stima biserica și instituțiunile, precum și pe capii ei; a-'șĭ stima și iubi persónele bisericescĭ, căcĭ între împrejurările de adĭ, ca și în trecutŭ, preotulŭ este și are sĕ fiă încă multŭ timpŭ adevĕratulŭ învĕțătorŭ și medicŭ alŭ poporului, a cărui grea chemare este a susține în poporŭ credința curată, iubirea de patriă și națiune, a-lŭ consola și sjuta în timpurĭ de nĕcasurĭ și lipsă, precum și a-i conserva limba și naționalitatea sa.

Der cu esemple bune sĕ îndemnămŭ pe preoții și poporulŭ nostru a respecta, stima și iubi pe prelații noștri, căcĭ de o parte numai așa vomŭ pute susține credința adevĕrată, ca o pétră fundamentală ca unŭ trunchiu alŭ conti-

nuitâţii. conservărei şi desvoltării nóstre naţionale; ér de altă parte prin purtarea nóstră cuviinciósă ne arătămŭ demnĭ, ca prelaţii noştri sĕ se espună cu entusiasmŭ pentru noi şi causa nóstră naţională, avêndŭ dreptŭ îndemnŭ încrederea nóstră; şi orĭ-ce lovitură séu espectoraţiune contra prelaţilorŭ şi preoţilorŭ noştri strică mai multŭ causei, decâtŭ potŭ ajuta orĭ câte bance de creditŭ séu alte instituţiunĭ de acéstă natură. Pentru aceea inteliginţa nóstră are sĕ fiă multŭ circumspectă, atâtŭ în purtare şi manierĭ, câtŭ şi în espresiunĭ, faţă de persónele nóstre bisericescĭ. Nu încape îndoială, că feţele nóstre bisericescĭ încă suntŭ ómenĭ şi cu atarĭ supuşĭ pĕcatelorŭ, dér posiţiunea ce o ocupă în biserica nóstră pretinde deosebită stimă şi consideraţiune; şi decă greşesce óre-care, sĕ ne nisuimŭ a ne apropia de ea prin purtare cuviinciósă a-'i câştiga încrederea şi a-i spune pĕcatele fără a face publicitate din ele. Astfelŭ făcêndŭ, vomŭ ajunge a ave feţe bisericescĭ bune, îndestrate cu iubirea, stima şi mângâerea poporului, cu îndemnŭ curatŭ de a se lupta pentru biserică, poporulŭ lorŭ şi causa nóstră naţională; vomŭ ajunge sĕ avemŭ unŭ poporŭ bunŭ, crescutŭ şi susţinutŭ în credinţa adevĕrată într'unŭ Dumnedeu, iubirea de patria şi naţiune.

Deşi terenulŭ de activitate politică ne este cu totulŭ închisŭ, prin urmare şi şcóla de a ne desvolta politicesce, dér avemŭ unŭ factorŭ de mare importanţă pentru luminarea şi desvoltarea nóstră în tóte ramurele vieţii sociale, şi acesta este Diaristica.

Diaristica, precum în viéţa statelorŭ, aşa şi în viéţa unui poporŭ este o mare putere. póte produce multă lumină şi multŭ bine, dér póte face şi multŭ rĕu; depinde totulŭ dela înţelepciunea, caracterulŭ şi valórea ómenilorŭ, carĭ o conducŭ. Pentrucă deşi diaristica nu are misiunea de iniţiare şi de conducere, dér are menirea a desvolta programa şi a asigura terenulŭ pentru ideile sănĕtóse şi bune, a scruta şi a lumina publiculŭ despre tóte afacerile nóstre din viéţa politică, socială, culturală şi economică, a combate rĕulŭ, a îmbrăţişa şi a propaga întreprinderile bune şi folositóre, a pune publiculŭ în curentulŭ tuturorŭ mişcărilorŭ şi faselorŭ din jurulŭ nostru şi preste totŭ a nisui a fi totdéuna în consonanţă cu opiniunea publică a acelui poporŭ. ale cărei idei le represintă.

Astfeliu purcedêndŭ, diaristica póte produce multŭ bine şi folosŭ. Din contră, alunecândŭ pe terenulŭ personalităţilorŭ şi a pasiunilorŭ, uitându-şĭ de causa cea sântă pentru care are menire, prin iritaţiunea spiritelorŭ producêndŭ discordii, neînţelegerĭ şi desbinărĭ. între fraţĭ, amicĭ şi bărbaţĭ chiămaţĭ a şi unĭ puterile pentru causa comună: póte face multŭ rĕu.

Sĕ sperămŭ, că diaristica nóstră prin gravitatea timpului se va ridica la înălţimea misiunei sale şi prin combaterea certelorŭ între fraţii de unŭ sânge. prin îmbrăţişarea şi părtinirea bunei înţelegerĭ şi concordiei, ne va suplini lacuna terenului politicŭ în viéţa de statŭ, de care astădĭ suntemŭ lipsiţĭ, ne va lumina şi ne va ţine în curentulŭ afacerilorŭ publice socialĭ. ca orĭ şi când şi orĭ şi unde vomŭ fi chiămaţĭ cu votulŭ nostru, sĕ nu fimŭ neorientaţĭ.

Acesta e credinţa mea, aceste suntŭ ideile, carĭ aşŭ dori eu sĕ le avemŭ totdéuna înaintea ochilorŭ pe orĭ care terenŭ, care ne stă încă liberŭ, în folosulŭ şi binele, continuitatea, conservarea şi desvoltarea neamului nostru românescŭ.

Strămutându-mĭ locuinţa din cerculŭ Baiei de Crişŭ, am fostŭ silitŭ sĕ părăsescŭ acelŭ ţinutŭ şi acelŭ poporŭ bravŭ şi bunŭ, cu care în rĕstimpŭ de 8 anĭ de dile eram atâtŭ de legatŭ, încâtŭ numai adevĕraţĭ fraţĭ ne consideramŭ unulŭ pe altulŭ, şi deodată cu acésta am fostŭ silitŭ sĕ desfacŭ tóte acelea legăturĭ confidenţialĭ şi gentile, carĭ ne întăreau puterile în lupta de resistenţă şi carĭ pururea îmĭ vorŭ servi de fală şi dulce suvenire, sĕ părăsescŭ pe toţĭ acei fraţĭ şi amicĭ, cu carĭ în timpŭ de 8 anĭ de dile eram naturalminte angajatŭ în lupta naţională şi carĭ fără ambiţiune séu altŭ interesŭ mĭ-au datŭ sprijinulŭ lorŭ bărbătescŭ; căcĭ erau cu toţii în consciinţa causei şi în adevĕrata convingere, că lupta nóstră este comună, lupta pentru drepturile, esistenţa şi demnitatea nóstră naţională.

Te rogŭ primesce tu şi spune iubiţilorŭ mei fraţĭ, poporŭ şi inteliginţă, mulţămitele ce le póte da o inimă condusă şi inspirată de sinceritatea şi esclusivŭ de binele şi fericirea poporului nostru românescŭ, de demnitatea naţională, de binele şi fericirea patriei comune. Impărtăşesce-le, te rogŭ, îmbrăţişările mele frăţescĭ şi spune-le, că resultatulŭ luptei electorale din anulŭ trecutŭ sĕ nu-i disgusteze, ci se le întăréscă bărbăţia, puterea şi resoluţiunea. ca pe basa legală totŭ cu atâta bărbăţiă şi abnegaţiune sĕ întêmpine orĭ ce luptă pentru binele patriei şi a causei nóstre naţionale.

Şi eu din depărtare, între împrejurările de adĭ. retrasŭ în viéţa privată şi familiară, cu inima şi cugetele mele totdéuna între voi fiindŭ. cu mândriă voiu urmări orĭce mişcare a vóstră.

Vĕ lasŭ cu Dumnedeu

alŭ vostru iubitorŭ

Petru Truţa.

SCIRILE DILEI.

Procesulŭ de pressă alŭ „Gazetei.“ — Aseră, în 12 l. c., directorulŭ şi redactorulŭ fóiei nóstre au plecatŭ la gară spre a merge la Clușiu, unde erau citaţĭ înaintea juriului, pe diua de 14 l. c. Inainte de plecare înse aflară din partea şefului gării, că după o telegramă, ce-o primise acesta înainte cu-o jumĕtate de óră, comunicaţiunea pe calea ferată este cu totulŭ întreruptă între Căpuşŭ şi Michesasa, din causă eă au eşitŭ apele Tĕrnavei şi au ruptŭ terasamentulŭ în distanţă mare. Totodată li se spuse, că nu e speranţă de-a se restabili comunicaţiunea nicĭ în două dile. In urma acésta au cerutŭ prin telegrafŭ dela tribunalulŭ din Clușiu amânarea procesului. Astădĭ la amédĭ a primitŭ D. Dr. A. Mureşianu dela Clușiu rĕspunsulŭ telegraficŭ, că tribunalulŭ *a decisŭ amânarea procesului, pentru care se va pune unŭ nou terminŭ de înfăţişare mai târdiu.*

***

Dela d-lŭ şefŭ alŭ gărei Braşovului amŭ primitŭ cu data de 1 (13) Martie următórea încunosciinţare pentru informarea călĕtorilorŭ: „Am onóre a vĕ aduce la cunoscinţă că în 12 Martie n. c. după amédĭ *apa Tĕrnavei marĭ a dĕrîmatŭ şi a spălatŭ terasamentulŭ drumului de ferŭ între Căpuşŭ şi Micăsasa.* In urma inundărei Tĕrnavei pe acéstă liniă s'a întreruptŭ de totŭ comunicaţiunea pe timpŭ nedeterminatŭ şi trenurile de persóne nu potŭ comunica nicĭ prin trecerea dintr'unŭ trenŭ într'altulŭ.“

***

Institutulŭ românescu de creditŭ şi economii *„Ardeleana“* din *Orĕştiă* a ficsatŭ în adunarea sa generală dela 26 Februarie n. dividenda cu 5%; a votatŭ pentru scopurĭ filantropice şi culturale 379 fl. 89 cr., anume: pentru fondulŭ copiilorŭ sĕracĭ din Orăştiă 99 fl. 89 cr., pentru fondulŭ protopresbiteralŭ gr. or. din Orăştiă 50 fl., pentru fondulŭ protopresbiteralŭ gr. cat. 50 fl., pentru corulŭ mixtŭ 50 fl., pentru casină 50 fl., pentru şcóla din Cigmău 20 fl., pentru cea din Balomirŭ 90 fl., pentru cea din Orăştióra de susŭ 20 fl. şi pentru cea din Sebeşelŭ 20 fl. Marca de presenţă s'a fixatŭ pentru membrii internĭ cu 1 fl., pentru cei esternĭ cu 2 fl.

***

Camera advocaţială din *Alba-Iulia* face cunoscutŭ, că advocatulŭ Alexiu *Olariu* din Deva e numitŭ curatorŭ alŭ cancelarului advocatului Ladislau Vita, care a muritŭ.

***

Noulŭ împĕratŭ germanŭ, precum spune o telegramă din Roma, nu póte vorbi. Impĕrătésa se deprinde a'i înţelege vorbele din mişcările buzelorŭ, că ce vrea adecă împĕratulŭ sĕ dică, şi vorbesce ea în loculŭ lui.

Corespondenţa „Gazetei Transilvaniei.“

Zĕrnescĭ, 24 Faurŭ v. 1888.

Au trecutŭ deja nouĕ anĭ decând femeile române din Zĕrnescĭ şi jurŭ au formatŭ o reuniune cu scopŭ de-a ajuta copilele orfane şi sĕrace. Mulţĭ din ce ce ţinŭ contŭ de progresulŭ reuniunilorŭ vorŭ fi aşteptatŭ a afla şi despre starea presentă a acestei reuniunĭ. Spre a satisface dorinţei acestora şi pentru de a-şĭ împlini chiar reuniunea datoria sa, îmĭ iau voiă, în numele comitetului reuniunei, a face unŭ micŭ raportŭ despre starea reuniunei.

Reuniunea femeilorŭ române din Zĕrnescĭ şi jurŭ s'a înfiinţatŭ în anulŭ 1879 punêndu'şĭ basa în adunarea ei din 11 Octomvre a acelui anŭ, şi s'a constituitŭ pe base legale, — avêndŭ statutele sancţionate de Inaltulŭ Ministeriu, în şedinţa din 27 Decemvre 1881.

In intervalulŭ de nouĕ anĭ progresulŭ ce l'a făcutŭ reuniunea — luându-se în considerare împrejurările locale — în genere se póte susţine, că a fostŭ destulŭ de mulţămitorŭ, încâtŭ nicĭ nu sĕ putea aştepta mai multŭ.

Decă totuşĭ a perdutŭ ceva neaşteptatŭ aceea este repăşirea din reuniune a mai multorŭ membre din comunele din jurŭ, care au figurtŭ ca membre în primii doi anĭ ai reuniunei estindêndu-se astfeliu reionulŭ reuniunei numai asupra comunelorŭ Zĕrnescĭ şi Tohanulŭ vechiu.

Cu tóte acestea reuniunea în fondŭ n'a perdutŭ nimicŭ, căcĭ observândŭ acésta membrele rĕmase şĭ-au îndoitŭ zelulŭ şi interesulŭ ce l'au avutŭ între progresarea reuniunei. Resultatulŭ le laudă, căcĭ din raportulŭ comitetului presentatŭ reuniunei cu finea anului 1887, se póte vedé unŭ progresŭ îmbucurătorŭ în tóte direcţiunile.

Astfeliu se vede, că averea reuniunei s'a suitŭ la suma destulŭ de mare, de 1438 fl. 69 cr., care în comparaţiune cu suma anului 1886, ne arată unŭ venitŭ anualŭ de 209 fl. 95 cr.

Acéstă avere s'a formatŭ din taxele membrelorŭ, din venitulŭ balurilorŭ, din a interesselorŭ după capitalele elocate şi din ajutórele obvenite. Se vede mai departe, că reuniunea, consciă de înda-

---

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS.“.

Lipitura casei.

Unŭ sĕteanŭ. fiindŭ de n'avea după ce bea apa, îşĭ luă toporulŭ pe mână odată şi plecă la oraşŭ, ca sĕ vadă de n'o putea găsi ceva de lucru, la tăiatul lemnelorŭ orĭ la altceva.

Trecêndŭ pe lângă unŭ eleşteu vĕdŭ o multime de raţe sĕlbatice. Elŭ se scia bunŭ aruncătorŭ. Voi dér sĕ cerce nu care cumva ar putea se lovéscă vr-o raţă, ca sĕ aibă în acea di ce mânca, şi sfîrr! aruncă cu toporulŭ în ele. Raţele, fîlŭ! fîlŭ! fîlŭ! Sburară în stolŭ şi se duseră. Nu lovise nicĭ una. Toporulŭ cădu la fundŭ.

Ce se facă el? Acum era şi fără raţă şi fără toporŭ. Se desbracă şi se duse se-şĭ caute toporulŭ, puindu-şĭ hainele pe malŭ.

Pe când se ducea cu ochii ţintă la loculŭ unde credea elŭ că i cădiuse toporulŭ, trece unŭ omŭ pe acolo, îi ia hainele frumuşelŭ, fără ca sĕ simtă stăpânulŭ lorŭ, şi p'aicĭ ţĭ-e drumulŭ.

Eşindŭ elŭ din eleşteu, ia hainele de unde nu e. Ba caută în susŭ, ba în josŭ, hainele nu suntŭ. Acum rĕmase şi fără toporŭ. căcĭ nu'lŭ putuse găsi, şi fără raţă, şi fără haine.

Ce sĕ facă?

Puse în gândŭ sĕ rĕmâe p'acolo prin pălăcinga de pe lângă malŭ, séu prin crângurĭ până séra. Şi aşa făcŭ.

Cum se înseră plecă cam pitişŭ, aşa despoiatŭ, cătră satulŭ celŭ mai deaprópe, ca sĕ védă nu s'o puté aciui pe la vr'unŭ bordeiu, orĭ sĕ-şĭ găséscă vreunŭ căpătâiu? Şi ajungêndŭ, stăte demarginea satului.

După ce se culcară toţĭ sătenii şi stinsĕră luminările, — ce sĕ dicĭ? ca la ţéră, unde se culcă ómenii odată cu găinile, — elŭ pîş! pîş! prin satŭ, ca o stafiă; se uita când la o casă, când la alta, şi la nicĭ una nu-i prindea ochiul ca sĕ se abată. Când vĕdŭ o lumină la o curte, departe d'aci câtŭ ai arunca cu o sburătură. Dreptŭ acolo se duse sĕ vadă nu e vr'un rostŭ.

Şi totŭ pe lângă gardurĭ, ca miadă-nópte, ca sĕ nu-lŭ simţă nicĭ cânii, aide, aide, până ajunse. Când colo ce sĕ-i vadă ochii? Gazda, o femee tinerică şi nu tocmai de lĕpădatŭ, făcuse foculŭ pe vatră afară, dinaintea casei, — cum e la ţéră, — încăldise ţestulŭ şi băgase o plăcintă sĕ se coacă; éră la jăratecul, ce-lŭ trăsese pe vatră, frigea o frigare de pui. Uşa casei era deschisă; cânele legatŭ.

Vĕdêndŭ despuiatulŭ tóte astea, elŭ bănui ceva, — şi de unde sĕ nu fiă aşa, — intră pe furişŭ în casă şi se ascunse sub patŭ.

Ce era. Adecă d-vóstră nu bănuiţĭ nimicŭ? Vorbă sĕ fiă. Ecă bărbatulŭ muierii se dusese d'acasă cu vorbă că vine a douadi. Muerea făcuse pregătirile ce arătaiu, aşteptându sĕ-i vie ibovniculŭ, — că se iubea cu logofĕtulŭ satului. — Asta era, şi nimicŭ mai multŭ.

Logofĕtulŭ, căruia îi trimisese vorbă că bărbatulŭ nu e acasă, se găti cu hainele ce avea mai bune şi nu întârdiă a veni. Ei începură sĕ se sbeguiască până se pue masa. Şi totŭ jucându-se prin ogradă, étă că aude venindŭ bărbatulŭ.

E, ce sĕ facă? Ea se sperie nu se speria, dér elŭ sciu că s'a speriatŭ grozavŭ. Ea dă din colţŭ în colţŭ, cum sĕ facă şi unde sĕ ascundă pe Logofĕtulŭ satului. Şi fiindcă bărbatulŭ îi apucase dela pórtă, n'avŭ încătrău, ci îi şopti sĕ se ascundă sub patŭ, elŭ o ascultă şi făcŭ aşa, nevĕdutŭ fiindŭ din pricina întunericului nopţii.

Intrândŭ sub patŭ, dădŭ peste despuiatŭ.

— Da tu, mĕ?

— Ecă-mĕ şi eu.

Cum s'or fi deslușitŭ ei acolo nu vĕ potŭ spune, decâtŭ sciu atâtŭ, că logofĕtului i întrase raţa în traistă, când audi pe bărbatŭ că dice:

— Da ce suntŭ astea nevastă? Pare că avemŭ musafirĭ.

— Dĕră tu nu escĭ musafirulŭ meu, îi dise ea, luându-lŭ de după gâtŭ şi sărutându-lŭ. Ecă mĭ-a spusŭ alde neica ésta, trecêndŭ pe aicĭ, că ţĭ-ai sfĕrşitŭ treaba la tĕrgŭ, mai curêndŭ de câtŭ socoteai, şi că te întorcĭ chiar astă séră. Audindŭ aşa, m'am apucatŭ şi eu de am făcutŭ colo ce vedĭ, ca se te nimescŭ când vei veni.

— Da posnaşe ai mai fostŭ.

Minciuna fŭ lesne cârpită.

Bărbatulŭ credŭ, şi se puse la masă. Aci s'a adeveritŭ cuvêntulŭ: nu e pentru cine se găteşce, ci pentru cine se nimeresce.

Despuiatulŭ de sub patŭ dise Logofĕtului: Lasă-mĕ sĕ stau eu mai în faţă; o sĕ-mĭ dea o bătae şi scapŭ. Tu în dărdora bătăii, te strecorĭ şi scapĭ şi tu cu faţă curată. Logofĕtulŭ credŭ şi se dete în fundulŭ sub patului.

Bărbatulŭ, puindu-se cu femeia lui la masă, acésta îşĭ alese locŭ la marginea patului. Bărbatulŭ, după ce bĕŭ din sticla cu rachiu, ce bĕŭ. începŭ sĕ mănânce. Femeea luă sticla cu rachiu şi

toririle ei, precum în anii trecuțî, așa și în anulŭ acesta, a ajutatŭ pe copilele orfane și sĕrace cu vestminte, în ḑiua de Botezulŭ Domnului au fostŭ ajutate cu vestminte 36 de copile din Zĕrnescĭ și alte 12 copile din Tohanulŭ vechiu.

In fine se vede, că numĕrulŭ membrelorŭ de 37 s'a mĕritŭ prin înscrierea de membre nouĕ în persónele Dómnenelorŭ: Maria L. Nastasi din Brașovŭ, Elena I. Mețianu din Zĕrnescĭ, și Aurelia l. Hamzea din Rĕșnovŭ ca membre ordinare și Dómna M. Copony din Brașovŭ ca membră onorariă.

Cumcă reuniunea se află în acéstă stare mulțămitóre, în mare parte este a se mulțămi multŭ stimatului D-nŭ *Nicolau Garoiu*, advocatŭ în Zĕrnescĭ, carele cu unŭ interesŭ deosebitŭ a întrebuințatŭ tóte mijlócele posibile pentru progresarea reuniunei în tóte direcțiunile, și sub auspiciile căruia Pré St. D-na președintă Maria Garoiu a condusŭ și conduce reuniunea cu zelulŭ și interesulŭ cunoscutŭ, despre ceea ce reuniunea de repețite orĭ a luatŭ actŭ și șĭ-a esprimatŭ via multămire în adunările ei.

Dee Dumneḑeu ca reuniunea sĕ fiă condusă și de aicĭ înainte de acelașĭ spiritŭ de progresŭ și atuncĭ sigurŭ îșĭ va ajunge scopulŭ principalŭ, pentru care s'a înființatŭ.

In legătură cu acestea fiă-'mĭ permisŭ a raporta, că reuniunea — conformŭ învitațiunei publicate — șĭ-a ținutŭ balulŭ în séra de 7 (19) Februarie a. c. Resultatulŭ balului, ca totdéuna a fostŭ destulŭ de multămitorŭ din tóte punctele de vedere.

Balulŭ fù cercetatŭ fórte bine, atâtŭ de publiculŭ din locŭ, câtŭ și din jurŭ, ba chiar și din Brașovŭ și Românĭ a Humorulŭ încă nu a lipsitŭ ceea ce se póte conchide din împrejurarea, că întregŭ publiculŭ s'a depărtatŭ din sala balului numite dimineța la 6 óre.

Din punctŭ de vedere materialŭ, balulŭ încă a reușitŭ bine resultândŭ unŭ venitŭ curatŭ de 41 fl. 95 cr. Suprasolvirĭ au intratŭ dela:

P. t. Domnii: Nicolau Garoiu adv. 4 fl., Alesandru Belle, protopretore 3 fl., Alesandru Grosu, proprietarŭ 9 fl. Martin Copony 9 fl., Dr. Iancu Mețianŭ 2 fl. Nicolau Penciu jud. reg. 1 fl., Stefanŭ Necșa pretore 1 fl., Ioanŭ Gogonea comptabilŭ 1 fl., Ioanŭ Danŭ, parochŭ 1 fl., Schuh mașinistŭ 1 fl., Ioanŭ Gârniță 50 cr.

Oferte afară de balŭ au incursŭ dela

P. t. Domnii: Traianŭ Mețianŭ, pretopopŭ 3 fl., d. Nicolau Strevoiu, adv. 1 fl., Lazărŭ Nastasi, profesorŭ 1 fl., Iuliu Orlovszky forestr: 1 fl.

Pentru binevoitórele oferte sĕ priméscă și pe acéstă cale toțĭ generoșii oferenți cele mai călduróse mulțămite.

I. Strevoiu,
notarulŭ reuniunei.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.“)

Berlinŭ, 13 Martie. „Reichsanzeiger“ publică o manifestațiune a împĕratului Friederic de următorulŭ cuprinsŭ: „Sigură și basată pe puterea propriă, ocupă Germania o posițiă respectată în concertulŭ poporelorŭ; ea doresce numai a se bucura în modŭ pacînicŭ de desvoltarea câștigată. Acésta avemŭ a o mulțămi în prima liniă rĕposatului împĕratŭ Wilhelm. Pĕtrunsŭ fiindŭ de înalta mea misiune, eu îmĭ voiu da tóte silințele, sĕ continuu lucrarea începută în modulŭ în care s'a inauguratŭ, sĕ facŭ din Germania unŭ paladiu alŭ păcii și în consonanță cu aliații sĕ îngrijescŭ de bunăstarea Germaniei“.

Imperatulŭ s'a aflatŭ peste nóptea fórte bine.

DIVERSE.

Din esperiențele unui comisarŭ de esamene. — La esamenulŭ anualŭ, ce se ținea la o scólă poporală, făcea unŭ învĕțătorŭ analisă gramaticală. Băiatulŭ cetea unŭ capitolŭ despre pisică. „Pisica este unŭ animalŭ“, ceti copilulŭ, ér învĕțătorulŭ îlŭ opri, ḑicêndŭ: „destulŭ.“ — „Care e subiectulŭ, care predicatulŭ, și așa mai departe?. . . întrebă învĕțătorulŭ, ér mai apoi continuă:

„Ce este pisica?“

„Pisica este unŭ substantivŭ.“

Comisarulŭ, care se afla de față, întrerupse analisa cu cuvintele:

„Ce este pisica?“

„Pisica este unŭ substantivŭ“ — respunse copilulŭ.

„Ascultă, băiete!“ începŭ comisarulŭ. „Decă ai vede fugindŭ prin scólă o pisică, ce ai ḑice că fuge?“

„Decă așŭ vedé prin scólă fugindŭ o pisică“, începŭ copilul, „așŭ ḑice că fuge unŭ substantivŭ.“

Comisarulŭ zîmbi, se uită peste ochelarĭ la copilŭ, se uită apoi la învĕțătorŭ, ér acesta, înroșitŭ ca para focului, esplică din nou cătră tótă scóla, ce se numesce în gramatică substantivŭ.

* *
*

La unŭ altŭ esamenŭ întreba învĕțătorulŭ din geografiă.

„Care suntŭ punctele cardinale ale lumei?“ — Băietulŭ spuse repede: „resăritulŭ, apusulŭ, miadă-ḑi și miadă-nópte.“ — „Fórte bine dragă“ adause învĕțătorulŭ mulțămitŭ de acestŭ respunsŭ, și nu 'șĭ mai dĕdŭ silința a face pe copilŭ sĕ esplice lucrulŭ cu deamĕruntulŭ pentru a se convinge, decă copilulŭ a înțelesŭ séu ba, aceea ce a spusŭ adineorĭ.

„Eșĭ din bancă și du-te la hartă“, ḑise dascălulŭ.

Esamenulŭ se ținea în biserică, ér harta se afla pe tablă.

„Arată-mĭ la hartă aceea ce mĭ-ai spusŭ despre punctele cardinale ale lumei“, ḑise mai departe iscusitulŭ învĕțătorŭ.

Copilulŭ se apropiă de totŭ sfiitŭ de hartă și începŭ sĕ arete. „Aicĭ e rĕsăritulŭ, aicĭ e apusulŭ, etc.“ Elŭ însĕ a arĕtatŭ resăritulŭ în stânga și apusulŭ în drépta“.

Invĕțătorulŭ, carele ținea multŭ la acestŭ studiu, și care ḑicea, că elŭ este bunŭ în tóte studiile, dér înreligiă și în geografiă e perfectŭ, se necăjì amarŭ de acéstă nereușită. Cum sĕ-șĭ ajute bietulŭ?

Ca pedagogŭ, ce era, căcĭ spunea că a cetitŭ pe toțĭ pedagogiĭ germanĭ și că și elŭ ar scrie multŭ, decă ar sçi nemțesce, căcĭ îi e frică, că Românii nu'lŭ vorŭ pricepe decă va scrie românesce, voi sĕ-i ajute băietului și de aceea se adresă la elŭ cu cuvintele: „dragă băiete!“

Avea o mare pasiune pentru „dragă.“

„Dragă băiete“, dise elŭ, *„bagă de samă, că aicĭ suntemŭ în biserică și harta în scólă o țineamŭ pe celalaltă părete.“*

Comisarulŭ rĕmase uimitŭ.

* *
*

Neica Petru, care era unŭ omŭ așeḑatŭ și cu minte, nu mergea nicĭ odată la esamenulŭ fiului sĕu. Indemnatŭ de alțiĭ, ba că'i bine, ba că'i frumosŭ a merge, merse astă vară la esamenŭ. Se puse pe unŭ scaunŭ lângă cunoscuții luĭ.

Masa era împodobită cu florĭ, și aștepta cu toții venirea protopopului. Protopopulŭ întră, copiii se scólă în picióre ḑicŭ rugăciunea și esamenulŭ se începe. — După vre-o óră începŭ esamenulŭ din istoriă.

Invĕțătorulŭ era harnicŭ, și propusese pe lângă cele prescrise multe istoriore dela Romanĭ și Grecĭ.

Neica Pĕtru tresare. Ilŭ apucase o temere óre-care, căcĭ protopopulŭ strigă din catalogŭ „Niță Nedelcu“.

Acesta era băiatulŭ lui Neica Pĕtru.

„Ce scii despre Diogene?“ întrebă învĕțătorulŭ.

„Diogene era omŭ fórte cu minte și trăia într'unŭ butoiu.“

Neica Pĕtru, când audi rĕspunsulŭ, acesta, făcŭ o mișcare, din care se putea vedé nedumerirea lui.

„Bine băete,“ ḑise dascălulŭ, „dér ce mai scii despre elŭ?“

După ce se mai gândi, copilulŭ continuă: „Elŭ avea unŭ paharŭ, dér vĕḑêndŭ odată pe altulŭ, că bea cu pumnii, ilŭ aruncă ca pe unŭ lucru de prisosŭ, și de atuncĭ încolo a bĕutŭ apă cu pumnii.

Neica Pĕtru se înroși, ilŭ apucară nisce năduşelĭ, și sta sĕ se ridice de pe scaunŭ și sĕ plece acasă.

„Cine naiba m'a pusŭ sĕ viu la esamenŭ,“ îșĭ gândì elŭ, dér totŭ nu se ridică de pe scaunŭ.

Copilulŭ, Niță Nedelcu, după ce gătà rĕspunsulŭ, rĕmase liniștitŭ și aruncă o căutătură veselă spre tatălŭ sĕu.

„Ce scii despre Alcibiade,“ întrebă învĕțătorulŭ, ér copilulŭ începŭ sĕ rĕspundă; „Alcibiade a fostŭ unŭ mare comandantŭ, elŭ îșĭ cumpără unŭ câne negru, ca alŭ văcarului din satŭ, și dĕdŭ pe elŭ 100 de mii de florinĭ, și după-ce l'a cumpăratŭ, a doua ḑi i-a tăiat coda.“ Invĕțătorulŭ sĕ arĕtă mulțămitŭ, dér neica Pĕtru era rușinatŭ fórte de rĕspunsurile fiului sĕu. Cu o față posomorîtă, fără sĕ se mai uite la cei dela masă, sĕ ridică elŭ de pe scaunŭ, și făcêndŭ unŭ gestŭ de nemulțămire, dise: „Nița, am pututŭ veni la esamenŭ, căcĭ sciu, că mi-ai belitŭ obrazulŭ.“

Astfelŭ dise, și plecă, și orĭ cât șĭ-a datŭ silința învĕțătorulŭ, ba chiar și protopopulŭ pentru a'lŭ lămuri, că fiulŭ sĕu a rĕspunsŭ bine, a fostŭ înzadarŭ.

„Nu se póte, ca astfelŭ de prostii sĕ se fi învĕțatŭ în scólă!“ *Frunḑă.*

Cursulŭ la bursa de Viena
din 12 Martie st. n. 1888.

Renta de auru 4%	95.70
Renta de hârtiă 5%	83.25
Imprumutulu căiloru ferate ungare .	148.50
Amortisarea datoriei căiloru ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . .	94.—
Amortisarea datoriei căiloru ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) . .	123.75
Amortisarea datoriei căiloru ferate de ostu ungare (3-a emisiune) . .	108.
Bonurĭ rurale ungare	104.—
Bonuri cu clasa de sortare	103.60
Bonuri rurale Banatŭ-Timișu . . .	103.60
Bonurĭ cu cl. de sortare	103.60
Bonuri rurale Transilvane	103.75
Bonuri croato-slavone	103.25
Renta de hârtiă austriacă	77.55
Renta de argintŭ austriacŭ	78.70
Renta de aurŭ austriacă	107.75
Losuri din 1860	137.15
Acțiunile băncei austro-ungare . . .	857.27
Acțiunile băncei de creditŭ ungur. .	269.
Acțiunile băncei de creditŭ austr. .	268.20
Galbenĭ împĕrătescĭ	5.99
Napoleon-d'orĭ	10.04½
Mărcĭ 100 împ. germane	62.32
Londra 10 Livres sterlinge	129.95

Editorŭ și Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureșianu

o puse lângă ea. Despuiatulŭ, vĕḑêndŭ așa lucru, îi venì pofta sĕ bea, întinse mâna, luà sticla și îi resuflà în fundŭ; asemenea făcù muierea și cu pâinea și cu bucatele, cu gândŭ sĕ le ia Logofĕtulŭ. Despuiatulŭ, de câte-orĭ femeia punea lângă dênsa bucate orĭ pâine, séu plăcintă, întindea mâna, lua și mânca de parcă se băteau doi lupĭ la gura luĭ. Când venì rĕndulŭ ploscei, apoi trase dintrênsa de-i trosnìră urechile.

Incepù sĕ aibă chefŭ de vorbă. Se dete pe lângă logofĕtŭ și îi ḑise pe șoptitele:

— Mĕ, verișcane, mie îmĭ vine sĕ cântŭ.

— Tacĭ dracului, mĕ, că ne bate pe amêndoi pe datorie.

— Ce'mĭ dai sĕ tacŭ?

— Na ceasornicŭlŭ meu.

Despuiatulŭ luà ceasornicŭlŭ. Acum îi trebuia și haine. Mai apucà plosca odată, — căcĭ femeea, de câte orĭ bea bărbatulŭ sĕu, de atâtea orĭ o ridica și ea la gură de se făcea că bea, apoi o punea alăturea, de unde o lua despuiatulŭ, — și înghițindŭ bine, ḑise logofĕtului érășĭ:

— Mĕ, cântă tu și eu sĕ jocŭ, căcĭ am poftă de jocŭ.

— Du-te dracului mĕ, cu jocŭ cu totŭ, că ne aude bărbatulŭ și ne desnódă în bătăi.

— Ce-mĭ dai?

— Ce-o sĕ-țĭ dau?

— Dă-mĭ hainele de pe tine, că altfelŭ dau chiotŭ.

Logofĕtulŭ, decă vĕḑù cu cine are a face îi dete și haine și totŭ, numai sĕ nu-lŭ dea de golŭ. Elŭ era prietinŭ bunŭ cu bărbatulŭ, și nu vrea sĕ dea de rușine cu dênsulŭ.

Pe când se certau ei de sub patŭ, bărbatulŭ cu femeea sĕ sculase dela masă, și omulŭ ei eși la boi afară, se le dea paie. Atuncĭ femeea se repede la patŭ, apucă pe despuiatŭ de mână, acum îmbrăcatŭ cu hainele logofĕtului, și îi făcù vîntŭ pe ușe afară. Ea credea că este logofĕtulŭ ei.

Despuiatulŭ, cum se vĕḑù scăpatŭ, prinse a fugi. Dérŭ luându-șĭ séma se întórse înapoi și bătù la geamŭ, par-că nu fù elŭ cela ce scăpase de aci.

— Cine este acolo? strigă femeea.

— Ómenĭ bunĭ, rĕspunse elŭ.

Și numai decâtŭ 'i se deschise ușa.

— Bună vremea,

— Țum' 'mtale.

— Facețĭ bine, ómenĭ ai lui Dumneḑeu, sĕ vĕ fiă morțilorŭ, părinților, de mĕ primițĭ în gazdă astă séră.

— De ce nu.

Ii rĕspunse stăpânii casei. Ii puse masa și mai mâncà odată, — căcĭ era destulŭ dela mila Domnului, — apoi după ce se deterĕ în vorbă despre una și despre alta, despuiatulŭ începŭ sĕ spuiă că elŭ este ghĕcitorŭ.

Femeia ilŭ rugă sĕ le ghicéscă și lorŭ. Elŭ nu așteptă sĕ-i ḑică de douĕ orĭ, și, după ce se uită și la unulŭ și la altulŭ cu băgare de sémă, începŭ sĕ le ḑică:

— Dragii mei, D-vóstrĕ sunteți tinerĭ, după cum vĕ vĕḑŭ, luațĭ de curêndŭ, și copii nu avețĭ. Dérŭ nu vĕ merge bine, pentru că avețĭ o lipitură de lângă casă, și nu vĕ póte desface nimenĭ făcutulŭ, afară de mine.

Bărbatulŭ femeii ilŭ întrebă câtŭ cere, ca sĕ'i mântuiéscă de Lipitură.

— Atâtu.

— Ba atâtu.

— E adu mâna.

Se învoiră. Atuncĭ despuiatulŭ poruncesce sĕ pue o căldare cu apă la foc.

Și când ferbea în clocote cerù sĕ i-o aducă în mijloculŭ casei. Puse pe bărbatŭ și pe femee la ușe, unulŭ d'oparte și altulŭ de altă parte, și ridicând scórța din marginea patului, elŭ, cu o bărdacă în mână, începŭ a arunca apă fiartă sub patŭ, ḑicêndŭ:

Fugĭ Lipitură
Că te ardŭ cu stropitură.
Și așa făcŭ de mai multe orĭ.

După ce rĕsbi pe bietulŭ Logofĕtŭ și ne mai putêndŭ suferi opăriturile, odată eși de sub patŭ, și năvălà la ușe, resturnândŭ pe bărbatŭ și pe femeĭă, ca sĕ iésă. Eșindŭ unde mĭ-o tulì la fugă, și fugĭ, și fugĭ, până ce ajunse la elŭ acasă.

Bărbatulŭ și femeea, vĕḑêndu-se căḑuțĭ, se sculară îndată și începură a se închina, a scuipa și a ḑice ptiu, ptiu, ucigă-te crucea drace.

După ce se mai desmeteciră din spaimă, bărbatulŭ prinse a ḑice:

— Vĕḑușĭ tu, nevastă, că lipitura aia, ce ne-o scóse creștinulŭ ĕsta din casă, cum sĕmĕnă cu logofĕtulŭ din satulŭ nostru?

— Că bine ḑicĭ, bărbate. O lovi-l'arŭ ciuma sĕ-lŭ lovéscă.

Din acel ceasŭ lipitura nu se mai apropia de casa ómenilorŭ, ĕră despuiatulŭ îșĭ luă banii cu câtŭ se tocmise și plecă cu pace de unde a venitŭ.

Și astfelŭ despuiatulŭ fù de folosŭ și casei unde se aciuise la nevoiă, și lui însușĭ. **P. Ispirescu.**

(„Revista nouă.“)

Povestitŭ de C. I. Cinghinescu, și culesŭ din comuna Tânganu, jud Ilfovŭ.

No. 145 ex 1888.

EDICTŬ.

Dănilă Huruba, gr. cat. din *Varvizŭ*, a intentatŭ procesŭ divorţialŭ contra muierei sale *Iftinia* nasc. *Duşia*, gr. cat. din *Topliţa română*, carea cu necredinţă l'a părăsitŭ de mulţĭ anĭ şi a căreia ubicaţiune nu e cunoscută.

Deci Iftinia D. Huruba născ. Duşia, prin acestŭ Edictŭ se provócă şi se citéză, ca în terminŭ de unŭ anŭ şi una ḑi dela prima publicare sĕ se presenteze la presidiulŭ forului matrimonialŭ delegatŭ gr. cat. de I instanţă din protopopiatulŭ Giurgeului spre a fi confrontată cu bărbatulŭ sĕu şi a rĕspunde la acţiune, *altcum se va da cursŭ liberŭ* procesului intentatŭ, şi dênsa va fi suplinită prin curatorŭ *ad actum*.

Presidiulŭ forului matr. delegatŭ gr. cat. de I instanţă alŭ Giurgeului.

Giurgeu S. Miclăuşŭ, la 8 Martie 1888.

Iuliu M. Montani,
v.-protopopŭ gr. cat. şi pres. forului.

3—1

Avisŭ d-lorŭ abonaţi!

Rugăm pe d-nii abonaţi ca la reînoirea prenumeraţiunei sĕ binevoiască a scrie pe cuponulŭ mandatului postalŭ şi numerii de pe fâşia sub care au primitŭ ḑiarulŭ nostru până acuma.

Domnii, ce se abonéză din nou, sĕ binevoiască a scrie adresa lămuritŭ şi sĕ arate şi posta ultimă.

Administraţiunea „Gaz. Trans.“

Sosirea şi plecarea trenurilorŭ şi postelorŭ în Braşovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Braşovŭ la Pesta:

Trenulŭ de persóne Nr. 307: 7 óre 20 de minute séra.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 315: 4 óre 01 minută diminéţa.

2. Dela Braşovŭ la Bucuresci:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 318: 1 óră 55 minute după améḑi.

II. Sosirea trenurilorŭ:

1. Dela Pesta la Braşovŭ:

Trenulŭ de persóne Nr. 308: 9 óre 46 minute înainte de améḑi.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 316: 9 óre 52 minute séra.

2. Dela Bucuresci la Braşovŭ:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 317: 2 óre 32 minute după améḑi.

A. Plecarea postelorŭ:

a) Dela Braşovŭ la *Rĕşnovŭ-Zernesci-Branŭ*: 12 óre 30 m. după améḑi.
b) „ „ „ *Zizinŭ*: 4 óre după améḑi.
c) „ „ in *Secuime* [S. Georgĭ]: 1 óră 30 minute nóptea.
d) „ „ la *Făgăraşŭ*: 4 óre diminéţa.
e) „ „ la *Săcele*: 4 óre diminéţa.

B. Sosirea postelorŭ:

a) Dela *Rĕşnovŭ-Zernesci-Branŭ* la Braşovŭ: 10 óre înainte de améḑi.
b) „ *Zizinŭ* la Braşovŭ: 9 óre a. m.
c) Din *Secuime* la Braşovŭ: 6 óre séra.
d) „ *Făgăraşŭ* la Braşovŭ: 2 óre diminéţa.
e) „ *Săcele* la Braşovŭ: 6 óre 30 minute séra.